

[Juul-Madsen.]

erstatninger, ekspropriationer og fredningserstatninger nu også rammes. Det er en meget kraftig skærpeelse af beskatningen. Jeg må her pege på, at det er sandsynligt, at genanskaffelsesprincippet i det såkaldt frie område af landet, som er belagt med landzonebånd, og hvor det netop var hensigten at der skulle ske en fri udvikling og en fri handel, i høj grad bringes i fare ved den skærpeelse, der her er foreslået.

Det er ikke mindre overraskende, at regeringen foreslår § 2 B ophævet. Igen må man spørge: er det nu klogt? Har man helt gennemtænkt konsekvenserne? Det er jo at føre udviklingen tilbage og genskabe de problemer, der rent faktisk tvang tidligere regeringer til at indføre den bestemmelse, at tvangsafståelser, som oftest delekspropriationer, ikke skulle beskattes — der har været et mellem spil med en genanskaffelsesregel, som man ikke rigtig kunne administrere — at udbetalte forsikringssummer ikke skulle beskattes, og at fredningserstatninger, som knyttet til denne bestemmelse, ikke skulle beskattes. Er det nu rigtigt og klogt at føre udviklingen tilbage og dermed genskabe alle de gamle problemer, vi sagde farvel til, da vi indførte de ordninger, der nu søges ophævet?

Jeg vil gerne understrege, at det ikke mindst gælder i forbindelse med ekspropriationer, hvoraf de fleste er delekspropriationer, at man betydelig lettere opnår et forlig og også slipper med mindre summer ved det offentliges overtagelse af jord eller anden ejendom, når der er tale om skattefrihed. Man undgår også det hav af taksationssager med taksationsnævn og overtaksationsnævn, som man vil få, når der er tale om den slags tvangsmæssige indgreb i befolkningens ejendomsret og ejendomsrådighed fra det offentliges side.

Jeg må med hensyn til branderstatninger have lov til at sige: med hvilken begrundelse kan man overhovedet beskatte folks ulykke? Driftstab og besvær er i forvejen det, man har, når man kommer ud for en så ulykkelig hændelse som, at éns ejendom brænder over hovedet på én. Jeg må måske gøre opmærksom på, at selv med de forsikringssummer, der normalt udbetales, skal man på lånemarkedet for at kunne opbygge en tidssvarende bedrift. Det er jo klart, at

når en ejendom brænder ned, genopbygger man den ikke i den gamle skikkelse; så genopbygger man den i en ny skikkelse, men skal man så yderligere på lånemarkedet for at kunne betale kapitalvindingsskat, har man nok lov til at sige, at man i denne sag føjer spot til skade.

Dernæst kommer jeg til frigørelsesafgiften, som jo er en afgift, der er beregnet at indgå med særlig vægt, når jord eller ejendom fra landzoneområdet af hensyn til byudvikling eller udvikling af sommerhusområde overgår til en højere zone, altså til sommerhusområde eller byzone. Med hensyn til frigørelsesafgiften gennemførte den borgerlige regering en lov, som skærpede beskatningen meget stærkt. Socialdemokratiet stemte for loven og var med til at forme den. Loven er ikke mere end godt 2 år gammel, men nu kommer finansministeren og siger: ja men denne frigørelsesafgift, som altså har til hensigt at ramme de ekstraordinært store fortjenester, er ikke mere skrap nok. Den må vi have ændret, og det gør vi meget fikst, siger så finansministeren, for vi afskaffer det, man kalder afståelsesafgiften — den sidste afgift, der betales i forbindelse med det endelige salg af ejendommen, hvor frigørelsesafgiften er det beløb, der betales, når man går ind i en højere zone og får en ny vurdering — og så siger vi, at det endelige salg beskattes efter lov om særlig indkomst.

Man spørger så sig selv: hvad opnår finansministeren herved, for afståelsesafgiften er 60 pct., og den endelige beskatningsprocent, når der er tale om landbrugsejendomme, er ifølge lovforslaget også 60 pct.? Jo, man opdager, at frigørelsesafgiften går ind som et a conto-beløb, og man regner lidt på det og bliver klar over, at det, der her sker, er, at ved at lade afståelsesafgiften erstatte af reglerne i lov om særlig indkomstskat ophæver man den fordel, der er i lov om frigørelsesafgift, og som under hensyn til genanskaffelsesprincippet gør det muligt for den, der går over i højere zone, at anvende den sidste almindelige vurdering med et til-læg af 50 pct. Dette bevares i forbindelse med opgørelse af frigørelsesafgiften, men i det endelige regnestykke forsvinder denne fordel.

Det er meget fikst fundet på. Men jeg må måske have lov til at minde om, at der